

ОТПЛАТАТА НА СЪРНИЧКАТА

Край селото, в къща слаба е живяла стара баба със едничкото си внуче — бяло, румено момиче. На това момиче сладко името му било Златка...

Било пролет. Малка Злата тръгнала към гората да си набере коприва. Минала през млади ниви с малка кошничка в ръката, па поела край реката. Листи радостно шумели и сред листи птички пели. А рекичката бърбива, като агънце игриво, скачала със шум на воля и се губела във дола.

Край рекичката бърбива имало безброй коприва, ала нашта малка Златка се захласнала в цветята и, тъй, без да се угади, понавлязла чак в гората...

Все вървяла и си пляла, па се на поляна спряла и решила да почине покрай храсти от малини. Песничката си изпяла и си сладичко заспала. И сън видела чудесен:

Там дошли със бодра песен седем весели джуджета. Дрехите им, злато — светят. А брадите, дълги, бели, всяка, речи, пет къдели Капите им, то се знае, островърхи и на края с кръгли сребърни звънчетата, както всичките джуджета. Русото джудженце Климе каза:

— Златке, да вървиме!

Девет часа те вървяха и се на поляна спряха пред ковани порти златни. А зад портите — палати.

Климе с пръст натам показва и на Златка гордо каза:

— Мила Златке, златна птица, ти си нашата царица! Със корона на главата ще стоиш във тез палати. Ситен маргарит ще нижеш. Цяла свита ще се грижат за теб пъргави джуджета и в палата ще ти шетат. Но да знаеш, че не бива ти да ходиш за коприва! Забрави и твоята баба. Тя на никого не трябва!...

Нажали се наша Златка за своята баба сладка. В миг се стресна и събуди и се чудом Златка чуди. Нощ дошла е над гората. На небето грей луната.

Тръгна Златка посред мрака, но се спъна във шубрака. И заплака тя горещо, та отекна чак отсреща. От елховата горичка,

